
PROLOOG

De dood wierp een lange schaduw over de onherbergzame streken van Paelsia.

Het nieuws van de moord op hoofdman Basilius verspreidde zich als een lopend vuurtje, en in het hele land waren dorpen in diepe rouw gedompeld. Ze rouwden om een groot man – een tovenaer die magie bezat en door velen in dit land zonder officieel geloof als een levende god werd beschouwd.

‘Wat moeten we zonder hem?’ was een veelgehoorde kreet in de dagen en weken die volgden. ‘We zijn verloren.’

‘Niet te geloven,’ bromde Lysandra tegen haar oudere broer Gregor terwijl ze in de schemering hun huisje uit slopen. ‘Hij heeft nooit enig bewijs van magie getoond. Het was veel geblaat en weinig wol! Ze lijken te zijn vergeten dat hij ons allemaal uitwong met zijn belastingen. De hoofdman was een leugenaar en een dief die zelf in weelde en overvloed leefde terwijl de rest van ons verhongerde!’

‘Sst,’ waarschuwde Gregor, maar hij lachte erbij. ‘Je hebt het hart veel te veel op de tong liggen, Lysje.’

‘Daar heb je misschien wel gelijk in.’

‘Het brengt je nog eens in de problemen.’

‘Problemen kan ik wel aan.’ Lysandra richtte haar pijl op het doel op een boom die zo’n twintig passen verderop stond en liet

hem los. Ze raakte feilloos de roos. Trots verwarmde haar op deze koele avond en ze wierp een blik op haar broer om zijn reactie te peilen.

‘Niet slecht.’ Zijn grijns verbreedde zich en hij duwde haar opzij om zelf te kunnen schieten. ‘Maar deze wordt nog beter.’

Hij spleet haar pijl moeiteloos in tweeën. Ze kon niet anders dan onder de indruk zijn. Ze oefenden al maandenlang in het geheim. Ze had haar broer moeten smeken om haar de fijne kneepjes van het boogschieten bij te brengen, en uiteindelijk was hij gezwicht. Het was niet gebruikelijk dat een meisje met wapens leerde omgaan. De meeste mensen vonden dat meisjes waren voorbestemd om te koken, schoon te maken en voor de mannen te zorgen.

En dat was belachelijk, zeker nu bleek dat Lysandra een natuurtaalent in boogschieten was.

‘Denk je dat ze terugkomen?’ vroeg ze zacht terwijl haar blik over het nabijgelegen dorpje gleed, over de rieten daken en de muren van leem en steen. Rook kringelde uit de schoorstenen van de meeste huisjes.

Zijn kaak verstrakte. ‘Ik weet het niet.’

Een week geleden was hun dorp bezocht door belangrijk uitziende vertegenwoordigers van koning Gaius, de veroveraar, op zoek naar vrijwilligers die naar het oosten wilden trekken om een begin te maken met een weg die de koning zo snel mogelijk wilde aanleggen, een weg die niet alleen door Paelsia, maar ook door de aangrenzende landen Auranos en Limeros zou kronkelen.

Gregor en hun vader waren aangewezen om de mannen te begroeten, en het tweetal had de stralende glimlachjes en gladde woorden van de bezoekers over zich heen laten komen zonder zich te laten intimideren of overhalen. Het dorp had het verzoek afgewezen.

De Bloedkoning dacht nu over hen te heersen, maar dat had hij mis. Ze mochten dan arm zijn, maar ze hadden hun trots. Niemand had het recht hun te vertellen wat ze moesten doen.

De mannen van koning Gaius waren onverrichter zake afgedropen.

‘Basilius was een dwaas,’ mompelde Lysandra. ‘Hij vertrouwde de koning misschien, maar wij zijn slim genoeg om dat niet te doen. Basilius verdiende het om aan een mes te worden geregen. Het was slechts een kwestie van tijd. Ik word er kotsmisselijk van dat hij zo’n dwaas was.’ Haar volgende pijl vloog uit koers. Ze moest harder aan haar concentratie werken. ‘Vertel me eens wat meer over de rebellen die tegen de koning in opstand willen komen.’

‘Waarom? Wil je als een van de weinige meisjes hun gelederen gaan versterken?’

‘Misschien wel.’

‘Kom, Lysje.’ Gregor lachte en pakte haar bij de pols. ‘We kunnen vast wel een paar konijnen vinden om je schietkunst te verbeteren. Waarom zouden we pijlen verspillen aan bomen, en adem aan dwaze woorden? Maak je geen zorgen over de rebellen. Als er iemand is die zich weldra bij hen zal voegen in hun strijd tegen de koning, dan ben ik het.’

‘Geen dwaze woorden,’ mompelde ze.

Maar wat haar schietkunst betrof had hij wel gelijk. Er waren hier overigens bedroevend weinig bomen. Het land was grotendeels bruin en dor, met hier en daar een paar groene velden waarop haar moeder en andere vrouwen hun moestuintjes verzorgden, die elk jaar minder en kleinere groenten opleverden, maar des te meer tranen. Haar moeder huilde al sinds ze van de dood van Basilius had gehoord.

Lysandra vond het vreselijk om haar moeder zo van streek te zien, zo ontroostbaar, en had geprobeerd haar angst weg te redden. ‘Ik denk dat wij zelf ons lot bepalen,’ had ze de vorige avond tegen haar moeder gezegd. ‘Wie ons leidt, is niet belangrijk.’

Haar woorden werden beantwoord met een bedroefde, vermoeide blik. ‘Je bent zo naïef, dochter. Ik bid dat je daardoor niet van het juiste pad afdwaalt.’

En nu bad haar moeder tot de dode hoofdman over haar opstandige dochter. Dat had ze kunnen verwachten. Lysandra had

haar moeder altijd verdriet bezorgd door niet de gehoorzame dochter te zijn die deed wat er van haar werd verwacht. Lysandra was eraan gewend een buitenbeentje te zijn onder haar vrienden, die niets begrepen van haar fascinatie voor het maken van pijlen tot de blaren op haar vingers stonden, noch van haar voorkeur om buiten te blijven tot haar neus zo verbrandde dat hij praktisch gloeide in het donker.

Gregor stak zijn hand uit om Lysandra tot stilstand te brengen.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Kijk.’

Ze waren nog geen mijl van het dorp vandaan. Voor hen lag een kleine open plek zonder enige begroeiing, omringd door dorre struiken en kale bomen. In het midden van de open plek stond een oude vrouw, die Lysandra herkende als Talia, de dorpsoudste. Voor haar op de grond lag het karkas van een rode vos. De vrouw had het bloed van het dier opgevangen in een houten kom. Met dat bloed tekende ze met haar vingertop symbolen op de droge, gebarsten aarde.

Zoiets had Lysandra nog nooit van haar leven gezien. ‘Wat doet Talia? Wat tekent ze?’

‘Vier symbolen,’ fluisterde Gregor. ‘Weet je welke?’

‘Nee, welke dan?’

‘Het zijn de vier symbolen van de elementen: vuur, lucht, water en aarde.’ Hij wees ze een voor een aan: een driehoek, een spiraal, twee evenwijdige golvende lijnen en een cirkel in een cirkel. Hij slikte hoorbaar. ‘Ik had er geen idee van. Onze dorpsoudste... is een heks. Een Oudling.’

‘Wat? Wil je beweren dat die oude, zwakzinnige Talia een... héks is?’ Ze wachtte tot hij zou grijnzen en zou zeggen dat het maar een grapje was. Maar hij was bloedserieus.

Gregor fronste. ‘Ik had al zo mijn vermoedens, maar dit is het bewijs. Ze heeft haar geheim al die jaren goed verborgen gehouden. Je weet wat er met heksen kan gebeuren.’

In het aangrenzende koninkrijk Limeros werden ze op de

brandstapel gegooid. Opgehangen. Onthoofd. Heksen werden gewoonlijk als slecht beschouwd, zelfs hier in Paelsia. Een vloek die op dit land rustte en ervoor zorgde dat het verschrompelde en doodging. Veel mensen in Limeros geloofden dat heksen er verantwoordelijk voor waren dat hun land in ijs veranderde.

Lysandra herinnerde zich Talia's vreemde reactie toen ze hoorde dat koning Gaius de hoofdman had vermoord. Ze had grimmig geknikt, haar handen aan haar stoffige rok afgeveegd en vier woorden gezegd: 'En zo begint het.'

Iedereen dacht dat de oude vrouw gek was, dus schonken ze geen aandacht aan haar gebazel, maar om een of andere reden hadden de woorden Lysandra doen huiveren.

'Wat begint er?' Ze had de oude vrouw bij de arm gepakt. 'Wat bedoel je?'

Talia had haar bleke, waterige ogen op Lysandra gericht. 'Het einde, kindje. Het einde begint.'

Het duurde even voordat Lysandra weer iets tegen Gregor zei. Haar hart bonsde in haar oren. 'Wat bedoel je met Oudling?'

'Dat is iemand die de elementen aanbidt. Het is een oude religie – ouder dan wat dan ook, op elementia zelf na. En zo te zien,' – hij knikte in de richting van de open plek – 'oefent Talia bloedmagie uit.'

Er trok een huivering over Lysandra's ruggengraat. Bloedmagie.

Ze had al eerder over dat soort dingen gehoord, maar er tot nu toe nooit enig bewijs van gezien. Gregor had altijd al geloofd in vage dingen waar zelden over werd gesproken – magie, heksen, legenden. Lysandra zelf luisterde bijna nooit naar de verhalenvertellers, en was meer geïnteresseerd in harde feiten dan in vreemde verhalen. Nu wenste ze dat ze beter had opgelet.

'Waarom?'

Op dat moment schoot Talia's blik als een havik in hun richting. Ze zag hen onmiddellijk staan, ondanks de schemering.

'Het is te laat,' zei ze, zo hard dat ze haar konden verstaan. 'Ik kan niet genoeg magie oproepen om ons te beschermen, alleen

om de schaduwen te zien van dat wat ons te wachten staat. Ik ben niet bij machte hen tegen te houden.’

‘Talia!’ Lysandra’s stem klonk onvast toen ze de oude vrouw riep. ‘Wat doe je? Ga daar weg. Dit is niet goed.’

‘Je moet iets voor me doen, Lysandra Barbas.’

Lysandra wierp even een verbaasde blik op Gregor en keek daarna weer naar Talia. ‘Wat wil je dat ik doe?’

Talia spreidde haar met bloed overdekte handen. Haar ogen werden groter en groter, alsof ze overal om zich heen iets angst-aanjagends zag. ‘Vlucht!’

Op datzelfde moment vloog er een grote brandende pijl door de lucht die Talia midden in haar borst raakte. Ze viel achterover op de grond, en haar kleren vatten sneller vlam dan Lysandra met haar ogen kon knippen.

Lysandra greep Gregors arm vast. ‘Ze is dood.’

Hij draaide zijn hoofd met een ruk in de richting waaruit de pijl was gekomen, en trok Lysandra opzij om een tweede pijl te ontwijken die op hen gericht was, maar zich in plaats daarvan in een boomstam boorde. ‘Hier was ik al bang voor.’

‘Waarvoor?’ Lysandra zag een gestalte opduiken, op zo’n vijftig passen afstand, gewapend met een kruisboog. ‘Hij heeft haar vermoord! Gregor... Hij heeft haar vermoord. Wie is hij?’

De man had hen in het oog gekregen en kwam nu op hen af. Gregor vloekte luid en greep haar bij de pols. ‘Snel, we moeten hier weg.’

Ze stribbelde niet tegen. Hand in hand renden ze naar het dorp. Het stond in brand.

De chaos had het dorp in een mum van tijd in zijn greep. Met afschuw vervulde kreten van angst en pijn doorboorden de lucht – de kreten van de stervenden. Hordes mannen in rode uniformen op paarden galoppeerden door de straten met toortsen in de hand, waarmee ze elk huisje meedogenloos in de fik staken. Dorpsbewoners renden hun brandende huizen uit om aan een dood in de vlammen te ontkomen. Velen werden het slachtoffer van de scherpe zwaarden in de handen van andere soldaten, die

vlees en botten doorkliefd.

‘Gregor!’ riep Lysandra uit toen ze glijdend achter een stenen huisje tot stilstand kwamen om zich voor de soldaten te verschuilen. ‘Koning Gaius is hier verantwoordelijk voor! Hij vermoordt iedereen!’

‘We hebben zijn verzoek afgewezen. Dat antwoord beviel hem niet.’ Hij draaide zich om en greep haar bij haar armen terwijl hij haar doordringend aankeek. ‘Lysandra. Zusje. Je moet gaan. Je moet hier ver vandaan vluchten.’

Het vuur verschroeide de lucht en veranderde de schemering in spookachtig daglicht. ‘Wat bedoel je? Ik kan niet weggaan!’

‘Lys...’

‘Ik moet mama vinden!’ Ze duwde Gregor opzij en rende door het dorp, elk obstakel op haar pad ontwijkend. Wankelend kwam ze tot stilstand voor de deur van hun huisje, dat door vlammen werd verteerd.

Haar moeders lichaam lag half over de drempel. Haar vaders lichaam lag slechts tien passen verderop in een plas bloed.

Voordat ze volledig beseftte wat er was gebeurd, had Gregor haar al ingehaald. Hij greep haar beet en gooide haar over zijn schouder, waarna hij het op een lopen zette en haar pas voorbij de dorpsgrens hardhandig op de grond zette. Hij gooide haar boog en een handvol pijlen naar haar toe.

‘Ze zijn dood,’ fluisterde ze. Haar hart voelde aan als een steen die in haar maag was gevallen.

‘Ik heb tijdens het rennen goed gekeken en geluisterd. De soldaten van de koning drijven alle overlevenden bij elkaar en dwingen hen om aan de weg te werken.’ Zijn stem brak. ‘Ik moet terug om de anderen te helpen. Ga op zoek naar de rebellen. Doe wat je kunt om te voorkomen dat dit ook ergens anders gebeurt, Lys. Begrijp je me?’

Ze schudde haar hoofd, met brandende ogen van de rook en prikkende tranen. ‘Nee, ik ga niet bij je weg! Jij bent alles wat ik nog heb!’

Gregor pakte haar ruw bij haar kin. ‘Als je me volgt,’ gromde

hij, 'dan schiet ik persoonlijk een pijl door je hart om je te behoeven voor het lot dat onze vrienden en burens te wachten staat.'

Het was het laatste wat hij zei voordat hij zich omdraaide en terugrende naar het dorp.

En het enige wat zij kon doen, was hem nakijken.

Jonas

AURANOS

Wanneer de Bloedkoning iets duidelijk wilde maken, dan deed hij dat het liefst zo overtuigend mogelijk.

Het was middag. De bijl van de beul kwam met een misselijkmakende klap op de nek van de drie beschuldigde rebellen neer. Het bloed droop tussen de hakblokken door en verspreidde zich over de grond, ten overstaan van een nog steeds groeiende menigte van wel duizend rijen dik. En het enige wat Jonas kon doen, was vol afgrijzen toekijken hoe de hoofden op hoge staken op het paleiselijke plein werden gestoken zodat iedereen ze kon zien.

Drie jongens die nog nauwelijks de volwassenheid hadden bereikt, dood omdat ze een bedreiging vormden en onruststokers waren. De afgehakte hoofden staarden met lege ogen naar de menigte. Karmozijnrood bloed druppelde langs de houten staken terwijl de lichamen werden weggesleept om te worden verbrand.

De koning die dit land zo snel en meedogenloos had veroverd, gaf niemand een tweede kans – en zeker niet iemand die zich openlijk tegen hem had verzet. Er zou snel en genadeloos – en in het openbaar – met de rebellie worden afgerekend.

Met elke dodelijke val van de bijl groeide de onrust onder de menigte, als een zware mist die ze niet langer konden negeren. Auranos was ooit vrij, welvarend en vredig geweest, maar nu zat er een bloeddorstige koning op de troon.

De menigte stond schouder aan schouder op het grote plein. Vlak bij Jonas stonden jonge, goedgeklede edelmannen met een behoedzame uitdrukking op hun gezicht. Twee dikke, dronken mannen die met hun met wijn gevulde kelken klonken alsof ze proostten op een dag vol mogelijkheden. Een oude, grijze vrouw met een gerimpeld gezicht en een nette jurk aan, die voortdurend achterdochtig om zich heen keek. Iedereen verdrong zich om de beste plekjes te bemachtigen om de koning goed te kunnen zien zodra hij hoog boven hen op het marmeren balkon zou verschijnen. De lucht stonk naar rook van zowel schoorstenen als sigaartjes, vermengd met de geuren van gebakken brood, geroosterd vlees en de sterke geuroliën en walgelijke bloemenparfums die door mensen werden gebruikt ter vervanging van een regelmatig bad. En het lawaai – een kakofonie van stemmen, van samenzweerderig gefluister tot hese kreten – maakte het onmogelijk om helder na te denken.

Het Auranische paleis schitterde voor hen als een gigantische gouden kroon, de torens verhieven zich hoog in de onbewolkte blauwe hemel. Het stond midden in de Gouden Stad, een ommuurde stad van twee mijl lang en breed. De muren zelf waren zwaar dooraderd met goud, dat het zonlicht opving en weerkaatste als een stapel gouden munten te midden van een zee van groen. Binnen leidden kasseiweggetjes naar villa's, bedrijven, tavernes en winkels. Alleen de belangrijkste, meest bevoorrechte mensen mochten hier wonen. Maar vandaag waren de poorten geopend voor iedereen die de toespraak van de koning wilde horen.

'Dit is schitterend.' Brions stem was nauwelijks hoorbaar boven het onophoudelijke geroezemoes van de menigte uit.

'Vind je?' Jonas wendde zijn grimmige blik van de gespietste hoofden af. De donkerblauwe ogen van zijn vriend waren begerig op het paleis gericht, alsof het iets was wat hij kon stelen en met winst kon verkopen.

'Ik zou hier best kunnen wonen. Een dak boven mijn hoofd, gouden tegels onder mijn voeten. Zoveel eten en drinken als ik

op kan. Schrijf mij maar in.’ Met een grimas keek hij op naar de geëxecuteerde rebellen. ‘Vooropgesteld dat ik mijn kop niet kwijtraak, natuurlijk.’

De rebellen die die dag waren terechtgesteld, waren Auraniërs, die geen deel uitmaakten van de bende van Jonas en Brion – een groep jonge, gelijkgestemde jongens die in naam van Paelsia in verzet wilden komen tegen koning Gaius. Al sinds de bezetting van het kasteel, drie weken geleden, hielden ze zich op in het dichte bos dat Auranos van het veel armere buurland scheidde. In het Woestland, zoals het bos werd genoemd, zouden gevaarlijke misdadigers en wilde dieren leven. Sommige bijgelovige dwazen geloofden ook dat er slechte demonen en geesten rondwaarden in de schaduwen van de dikke, hoge bomen die slechts een glimpje daglicht doorlieten.

Jonas was niet bang voor misdadigers en wilde dieren. In tegenstelling tot wat een overweldigende meerderheid van zijn landgenoten geloofde, was hij ervan overtuigd dat dergelijke legenden alleen maar in het leven waren geroepen om angst en paranoïa te veroorzaken.

Toen het nieuws over de executies van vandaag hem bereikte, had Jonas ze met eigen ogen willen zien. Hij meende dat het hem zou sterken in zijn rotsvaste voornemen om alles te doen en alles op het spel te zetten om ervoor te zorgen dat de gestolen koninkrijken als zand door de vingers van de nu heersende tiran zouden glippen.

In plaats daarvan hadden ze hem met afschuw vervuld. Het gezicht van iedere jongen veranderde in dat van zijn dode broer Tomas telkens wanneer de bijl viel en hun bloed vloeyde.

Drie jongens met hun hele leven en toekomst nog voor zich – voor eeuwig tot zwijgen gebracht omdat ze dingen zeiden die niet mochten.

De meeste mensen zouden hun dood het lot noemen. Vooral Paelsianen geloofden dat hun toekomst vastlag en dat ze moesten aanvaarden wat het leven hun bood – goed of slecht. Dat had tot gevolg gehad dat er een koninkrijk was ontstaan van lijdza-

me slachtoffers die bang waren om een vuist te maken tegen hun overheerser. Een koninkrijk dat een makkelijk doelwit was voor iemand die met alle plezier bezit nam van iets waar niemand voor wilde vechten.

Niemand, behalve Jonas blijkbaar. Hij geloofde niet in het lot of in magische voorbestemming. Het lot lag niet vast. En als hij genoeg hulp kreeg van anderen die aan zijn zijde wilden vechten, wist hij dat hij de toekomst kon veranderen.

Heel even viel de menigte stil, waarna het geroezemoes weer aanzwol. Koning Gaius was op het balkon verschenen – een grote, knappe man met priemende donkere ogen die over de toeschouwers gleden alsof hij elk gezicht in zijn geheugen prentte.

Jonas kreeg de plotselinge drang om zich te verschuilen, alsof hij uit de menigte gepikt zou kunnen worden, maar hij dwong zichzelf tot kalmte. Hoewel hij de koning één keer in levenden lijve had ontmoet, zou die hem nu niet herkennen. Zijn grijze cape verhulde zijn identiteit goed genoeg; de helft van de hier aanwezige mannen droeg eenzelfde cape, inclusief Brion.

De volgende die het balkon op stapte, was kroonprins Magnus, de troonopvolger van koning Gaius. Magnus was bijna het evenbeeld van zijn vader, hoewel hij uiteraard een stuk jonger was en een litteken op zijn wang had dat zelfs vanaf deze afstand zichtbaar was.

Jonas' pad had dat van de prins kort gekruist op het slagveld; hij was niet vergeten dat Magnus had voorkomen dat een zwaard zijn weg naar zijn hart vond. Maar nu vochten ze niet meer aan dezelfde kant. Ze waren vijanden.

De vorstelijk uitziende koningin Althea verscheen aan de linkerzijde van de koning. Zilveren strengen doorspekten haar donkere haar. Jonas zag de vrouw voor het eerst, maar hij wist wie ze was. Ze richtte haar hooghartige blik op het publiek.

Brion greep Jonas bij de arm en Jonas keek hem grijnzend aan. 'Moet ik je handje vasthouden? Ik denk niet dat dat...'

'Hou je rustig,' zei Brion zonder zijn grijns te beantwoorden.

‘Als je je kop er niet bij houdt, zou je wel eens... eh... je kop kunnen verliezen. Begrepen?’

Op datzelfde moment begreep Jonas waarom. Heer Aron Lagaris en prinses Cleiona Bellos, de jongste dochter van de voormalige koning, voegden zich bij het gezelschap op het balkon. De menigte juichte bij de aanblik van het tweetal.

Prinses Cleo’s lange bleekgouden haar ving het zonlicht op. Ooit had Jonas dat haar gehaat en gefantaseerd dat hij het met wortel en al uit haar hoofd zou trekken. Voor hem symboliseerde zij de rijkdom van Auranos, op slechts een steenworp afstand van de wanhopige armoede van Paelsia.

Nu wist hij dat niets ooit zo simpel was geweest als hij had gedacht.

‘Ze is hun gevangene,’ fluisterde Jonas ademloos.

‘Ze ziet er niet uit als een gevangene,’ zei Brion. ‘Maar als jij het zegt, zal het wel zo zijn.’

‘De Damora’s hebben haar vader vermoord en haar troon gestolen. Ze haat hen – dat kan niet anders.’

‘En nu staat ze braaf naast haar verloofde.’

Haar verloofde. Jonas’ blik gleed naar Aron en vernauwde zich.

De moordenaar van zijn broer stond nu boven hen allen op een ereplaats naast zijn toekomstige bruid en de zegevierende koning.

‘Gaat het wel?’ vroeg Brion bezorgd.

Jonas kon geen antwoord geven. Hij was bezig met zich voor te stellen hoe hij de muur zou beklimmen, op het balkon zou springen en Aron met zijn blote handen zou wurgen. Hij had ooit talloze manieren bedacht waarop hij dat wangedrocht zou vermoorden, maar had zijn wraakzucht opzijgezet voor de meer verheven doelen van een rebel. Tenminste, dat dacht hij.

Hij had het mis gehad.

‘Ik wil hem dood.’

‘Ik weet het.’ Brion was erbij toen Jonas om Tomas rouwde en op bloedige wraak zon. ‘En die dag zal komen, maar het is niet vandaag.’